Ei sünni jo sua kuld ei hõbbe,
liks rasike teeks jo kõhhule tõbbe;
Agga se on keigile teada jo ammo,
Et leib on terwe ja annab ka rammo.

Jutto jätkud.

Kohtomees: „Kule Mart! kas sa woid walleks aeada, et sa sedda kirja ei olle teinud?"

Mart: „Ma arwan kül." —

Kohtomees: „Kas sa wõid wanduda, et sa selle kirja sisse mitte ühte tähte ei olle teinud?"

Mart: „Ma arwan kül." —

Kohtomees: „Kas sa woid wanduda, et se kirri siin, sinno käe-kirri ei olle?" —

Mart: „Ma arwan kül." —

Kohtomees: „Mart! arwa järrele, et sa sedda tõe tunnistust pead andma, et se sinno käe-kirri on?"

Mart: „Ma arwan kül." —

Kohtomees: „Noh siis, kuida woid sinna sedda tõeks tehha?"

Mart: „Et ma koggoniste kirjutada ei mõista." —

Kohtomees: „Kas sa siis olled üttelnud, et minno sõbber, se teine kohtomees, mitte ennam ei moista, kui sinno kirju kas?"

Mart: „Ei olle mitte; agga sedda ollen ma üttelnud, et minno kirju kas ennam mõistab, kui kohtomees Hans. Kui need mõlemad lähhäksid iiri püüdma, siis ei sa Hans mitte kassi wasto, kes on targem.

Kaks nälgas olnud meest räkisid teine teisega: „Minna ollen", ütles essimenne, kolm päwa sõmata olnud ja kui ma tänna hommiko essimesse sutäie suhho pistsin, kukkus se kõhhust lábbi, sapa sáre sisse." — „Se ei olle suur assi egga imme", kostis teine, „minna ollin mõda láinud näddalal ni kaua sõmata ja tühhi, et ma ollekśin ennast woinud ahjo rõõriks árramúa!"